

τον ὁ ἔκτανον, ἀνεγνώρισα καθ' ὄλοκληρίαν
καὶ ἀφωτισμένην ταύτην καρδίαν, ἤξεύρω
λογισμὸς σου μὲ ἀκολουθεῖ εἰς τὰς ἐπαπειλού-
σθυνας, δύναμαι τὰ πάντα νὰ υπομείνω ἢ
ἐν τῇ μου λύπῃ, εἰς ταύτην τὴν φυλακὴν, ὅπου
τόσον αἰφνιδίως καὶ δι' ἀκατανόητου εἰμαρμέ-
του ἢ σκέψις ὅτι δὲν θέλω ἴσως σὲ ἐπαινίδει
ἠθέλησα τοῦλάχιστον νὰ παρηγορήσω τοὺς
σοὺς μου διὰ τοῦ σημείου τῆς τελευταίας στιγ-
μῆς αὐτοχίας μας· ἐζήτησα εἰς τὸ στήθος μου
ἐκεῖνον κλώνον τῆς καστανίας, τὸν ὅποιον
ὡρῶν μ' εἶχες δόσει, δὲν τὸν ἐπανεῦρον·
ἐγὼν πᾶν ὅ,τι εὔρον ἐπάνω μου εἰς τὴν στιγμήν
ἐπιλήθως μου, καὶ τὸ πράσινον χόρτιον, περιτε-
μένον εἰς ἐν τῶν προσχεδιασμάτων μου ὑπήγε
ἐπὶ τῶν υπολοίπων.
— Πῶς, ἐτόλμησαν!
— Εἴχομεν ἀποχωρισθῆ αἰφνιδίως εἰς Κεραμεικόν
ἢ τις φωνῆς; ἦτο μοναχοῦ τινος, ὅστις κατε-
στὴν τὴν συνέντευξίν μας κρυμμένος ὅπισθεν τοῦ
ἀγάλματος· καθ' ἣν στιγμήν ἐξήλθα τοῦ ἀνα-
κτοῦ, μετὰ τὴν δικαστικὴν ἀνάκρισιν, ὁ αὐτὸς
ἐπ' ἀνῆν μεταξὺ τῶν περιστάσεων· παρετήρη-
σε τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀστυνομίας, ὅτι ὤφειλον
ἐπιβῶσιν ὄλων τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια
ἐπὶ τοῦ ἀτόμου ἐνὸς κατηγορουμένου, καὶ
ἐπισημασθῆσαν νὰ ἐκπληρωσῶσι τὸν ἀρεπῆ τῆς
ἐπισημασθῆσαν τύπον . . . Δὲν ἤξεύρω πῶθεν νὰ ἐρ-
θῆ ἢ μυστηριώδης οὗτος καὶ λυσσώδης ἐχθρὸς.
— Ἔστω ὅποια καὶ ἂν ἦναι ἡ ἐχθρα, ἥτις σὲ
ἐπιβῶσι, ὁ ἔρωσ μου θέλει τὴν καταβλεῖ. Θέλει
ἐπὶ τὰ μέσα νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς τύχης σου.
— Ἐπομένως ὁ Θεὸς φροντίζει περὶ τῶν λοιπῶν.
— Ὡ Μαρία! ἡ ἀτιμία σου ἢ ὁ θάνατός μου, ἡ
ἀνάστασις σου ἢ ἡ ἐδική μου ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἄβυσσος εἰς
ἐπέστημεν.
— Πῶς σκιά τινος, διερχομένου τὴν στοάν, ἐνώπιον
ἐπιβῶσιν, δι' οὗ εἰσῆρχοντο αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου,
ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι λευκοῦ τοίχου, καὶ διέγρα-
ψὲν ἐπὶ τὸν τοίχον ἀσπιδόμορφον μοναχοῦ, γνωρίζομένου προδήλως
τοῦ μοναχικοῦ τοῦ καλύμματος καὶ τῆς κορδύ-
νης σου.
— Κύτταξε, κύτταξε τὴν σκιάν ταύτην! ἀνε-
βῆ ὁ φυλακισμένος δεικνύων αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύ-
λου μέχρως ὅτου ἐγάθη . . . Πάλιν ὁ μοναχὸς, ἡ
σκιά σου μέχρως ἐδῶ μὲ παρακολουθεῖ!
— Ἄλλως ἐτελειώσε τὰς λέξεις αὐτάς, εὐρέθη ὁρθος
ἐπὶ αὐτοῦ ὁ φραγκισκανὸς, φθάσας χωρὶς νὰ
παρηγορηθῆ, εἶχε δὲ ἐκ λεπτοφυοῦς δέρματος πέδιλα,
ἐπισημασθῆσαν ἐνδύμα.
— Ἄ! τέλος πάντων, ἄθλιε! εἶπεν ὁ ζωγράφος
ἐπὶ τὸν ὅπου, δὲν θὰ μὲ προσβάλλῃς εἰς τὴν φυ-
λακὴν μου! φύγε ἀμέσως, ἢ σὲ κρημνίζω ἀπὸ τὸ ὕψος
τῶν τοίχων τούτων.
— Ἄντι πάσης ἀποκρίσεως, ὁ μοναχὸς ἐκάθησεν ἐπὶ
τοῦ κάθισματός του, ὅπου εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμά-
τιον τοῦτο καὶ ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνα του ἐπὶ τῆς
ἐπιπέδου τραπέζης, ὅπως ἠδυνήθη καλῆτερα.

— Τῇ ἀληθείᾳ, νῆε μου, εἶπεν, εἶσθε πολλὰ δὲς-
κόλος πρὸς ὑποχρέωσιν, καὶ λίαν ἀτίθασος εἰς τὰς
ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐρχονται νὰ σοὶ προσφέρουν.
Εἰς τὸν πρῶτον παρὰ τοῦ κληρικοῦ ἀπαγγεληθέντα
λόγον, εἰς τὸν πρῶτον τῆς φωνῆς του ἤχον, ἡ ὡραία
Δούκισσα ἔπεσε, καταληθθεῖσα ὑπ' ἐκπλήξεως, ἐπὶ
τοῦ ἀχυρίνου στρώματος, ἔκρουσε τὴν κεφαλὴν τῆς
ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς, καὶ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ τὴν
ἀνεγείρῃ.
— Πρέπει νὰ ἔχετε καταχθόνιον ψυχὴν, εἶπεν ὁ
Ἰωσήφ Βιέν, ἐπὶ μᾶλλον ὀργιζόμενος, ὥστε νὰ ἔλθῃτε
νὰ προσθέσῃτε τὴν ὕβριν εἰς τὴν καταδίωξιν.
— Τῶντι ἐνησχολήθητε πολὺ τὰς ἡμέρας ταύτας
διὰ σᾶς, ἀπεκρίνατο ὁ μοναχὸς, καὶ ἀπόλωσα πολὺν
ἤδη χρόνον, ἀλλ' εἰν σᾶς ἐβασάνισα δλίγον, πρὸς
ἀνταλλαγὴν σᾶς φέρω τώρα τὴν εἰδησιν τῆς ἀπολύσεώς
σας, τῆς ὁποίας ἡ διαταγὴ θὰ ὑπογραφῆ ταύτην
ἐσπέραν. Ὁ ἀπαλλαγῆτε χωρὶς νὰ μὲν τὸ ἐλάχι-
στον στίγμα ἐπὶ τῆς τιμῆς σας, καὶ χωρὶς ν' ἀπω-
λεσθῆ ἡ κυρία διὰ νὰ σᾶς σώσῃ, ὡς εἶχεν ἀναμφιβό-
λως τὴν καλωσύνην νὰ τὸ πράξῃ.
Ἐξωγράφος προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ οὗτω λαλοῦντος
τὰ ἀπληρῆτα ὁμιλήματα του, ὅπου ἡ ἀμφιβολία ἐπάλασε
κατὰ τῆς χαρᾶς·
— Τίς εἶσθε, τὸν ἠρώτησε, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ πι-
στεύσω εἰς τοὺς λόγους σας;
Ἐξωγράφος ἐξέψην ὀπίσω τὴν κορδύλην του.
— Ὁ Ἀββᾶ Βερνῆς, εἶπε· χθὲς προσκολλημένος
εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον τοῦ Λυόν, σήμερον
ἀκόμη κεκρυμμένος ὑπὸ τὸ ἐνδύμα φραγκισκανοῦ,
αὐριο κατέχων θέσιν ἐν τῇ αὐλῇ, κατὰ πᾶσαν πι-
θανότητα.
Ἡ νέα Δούκισσα ἀρῆκε νὰ πέσουν αἱ χεῖρες τῆς ἐκ
τοῦ ὄλως ἐρυθροῦ προσώπου τῆς, καὶ ἐκινήθη νὰ γο-
νατίσῃ ἐνώπιον τοῦ Καρδινάλιου.
— Ὡ θεε μου! θεε μου, συγχώρητέ με! ἀνε-
κραξεν.
— Ὁ ἄββει, τέκνον μου, εἶπε κρατῶν αὐτὴν· δε-
βαίως ὀργίσθη βλέπων σε εἰς τὸ Κεραμεικόν εἰς μυ-
στικὴν μετὰ τοῦ ζωγράφου συνέντευξιν· δὲν ὀργίζομαι
ὅμως τώρα εὐρίσκων σε εἰς τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο
μέρος πλησίον τοῦ φυλακισμένου.
— Πῶς! θεε μου, εἶσθε εἰς Παρισίους, ἐνῶ τὸ
ἠγγουσοῦμεν πάντες καὶ ὑπὸ τὴν μετεμφίσειν ταύτην κε-
κρυμμένοι!
— Παρὰ τῆς κυρίας Πομποδοῦρ, πρὸς ἣν τὰ ποιη-
ματα μου ἔλαβον τὴν τιμὴν ν' ἀρέσουν, ἔλαβον τὴν
πρόσκλησιν νὰ μεταβῶ εἰς τὴν αὐλὴν, ὅπου μέλλουν
νὰ μοὶ προσφέρουν θέσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Ἐφθάσα
εἰς Παρισίους, ὁπότε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐκοι-
μήθητε τελευταῖον, ἔμαθον ὅτι ῥαδιουργαί τινὲς ἐγί-
νοντο εἰς Βερσαλλίας, καὶ θελήσας κατ' ἀρχὰς νὰ
προεξετάσω τὸ πρᾶγμα, ἔκρινον φρόνιμον νὰ κρύψω
τὴν ἀφίξίν μου ἡμέρας τινὰς ἐντὸς τῆς μονῆς τῶν
φραγκισκανῶν, ὅπου διήλθον ἐν μέρος τῆς νεότητός
μου περιμένων νὰ σαφηνισθῆ ἡ κατάστασις αὐτῆ τῶν
πραγματικῶν.
— Καὶ ὑπὸ τὴν καλύπτραν αὐτὴν, ἥτις τῶσπ κα-